

MENDELSTOV

Een historische roman die zich afspeelt in de toekomst

MELLIUS

*Het is de Stem die het Wiel van het Leven
doet rollen naar de Graal en Verlossing
of naar het Rijk der Duisternis en Verrotting.*

Leonid, droomverteller

Ik zei het al, de tijd van het gedrukte boek loopt ten einde.

Luitenant Brilev Lokovsky

Voor al de dappere vrouwen van deze wereld.

INHOUD

Proloog	11
Aan de vinders van dit document	12
1 VUUR EN IJS	17
2 RAAK JE TONG NIET KWIJT	45
3 TANKSTOP	79
4 HERBERG	101
5 YURY	121
6 AMAZONE	139
7 LEONID	157
8 NICOLEV	163
9 DE GROTE AANSLAGEN	181
10 SOFI	195
11 REIS NAAR KAZIMIR	207
12 RUIMTELIJK GEDICHT	227
13 VUUROPAAL	257
14 DE WACHTERS VAN AZOV	263
15 GUARDSPARTY	279
16 VERHOOR	301
17 DANSEN OP DE VULKAAN	311
18 LUCHT	331
19 SCHADUW VAN DE SCHOONHEID	351
20 ZEE	355
21 DE ZWARTE DOOD	359

22	AARDE	377
23	GREGORI	407
24	VERSPERRING	411
25	WATER	417
26	HET ZWART VAN DE DOOD	443
27	KEROV	451
28	VUUR	471
29	HERBOREN	491
30	EUFORIE	501
31	ROUW	509
32	BUITEN MIJ NIEMAND	515
33	LUDMILLA	519
34	DE STEM	529
35	ZWARTE KATHEDRAAL	541
36	KARIMOV'S STRIJD	557
37	FINALE VRIJHEID	571
38	TERUGKEER	581
	Oxana's route	590
	Bronnen	593
	Dankwoord	595
	Lokovsky's Dream	597

PROLOOG

Eens, eeuwen na nu, werden de *Mendelstov*-kronieken gevonden: een lang verborgen epos over het cruciale tijdsgewricht in de periode na de Laatste Grote Aanslag. Totdat dit document opdook, was die periode een zwarte vlek.

Mendelstov verhaalt van de queeste die Oxzana ondernam om de wereld te redden van een weerzinwekkende verstikkingsdood.

AAN DE VINDERS VAN DIT DOCUMENT

Mijn naam is Oxzana Mendelstova. Ik ben getuige geweest van belangrijke omwentelingen in de wereld. Ik vraag me nog steeds af hoe dit alles heeft kunnen gebeuren.

Bij mijn vertrek uit mijn geboorteplaats besepte ik niet waar ik aan begon. Vermoedelijk wilde ik dat ook niet beseffen, anders was ik nooit gegaan.

Ik was vierentwintig toen ik uit mijn dorp vertrok. Mijn dorp, diep in de binnenlanden van wat vroeger Siberië heette, was zo'n beetje de enige plek op aarde die niet was aangetast door de Schuwpest. Dat we resistent waren, dankten we aan onze zangtradities. Sinds mensengeugenis werden bij ons sagen, gebeurtenissen en verhalen over legendarische helden en voorouders aan volgende generaties doorgegeven in gezang. Iedere grote gebeurtenis werd bezongen. Geboorte, dood en alles wat daartussen ligt.

Daarnaast boden vier eeuwenoude symbolen weerstand tegen de Schuwpest: de Klankzegels. Het zijn eeuwenoude beeltenissen, cirkelvormig, met merkwaardige tekens erin. Ze worden geopend en geactiveerd door een gezongen litanie. Hoe groter de overgave en concentratie waarmee je de zegels toezingt, des te krachtiger ze gaan stralen. Ze veranderen dan van lijntekeningen in ruimtelijke lichtlichamen, ieder met een eigen kleur.

Buiten onze vallei was de wereld stervende. Een eeuwenlange, opgekropte woede had zich samengebald en forceerde met bruto geweld een doorgang naar de wereld via de Orde der Azorieten, een sekta-

risch genootschap met een onverzadigbare machtshonger en een onlesbare bloeddorst. De Azorieten werden geleid door een despoot met occulte krachten. Deze man had het boek *Mir* – ‘Wereld’ betekent dit, en hij bedoelde zijn wereld – geschreven, waarin de daden, doelen en politiek van zijn beweging werden gerechtvaardigd en toegelicht. Een macaber boek met een Zwarte Zon op het omslag dat binnen de Orde een cruciale rol speelde.

Maar er was ook een tegenhanger: *Reunification*. Een geheimzinnig boek dat de vrije wereld naar verlossing kon leiden. De vrije wereld was de benaming voor alle mensen die niet in de Azorietensteden woonden. Maar vrij was de wereld geenszins. Niemand wist waar het door de Azorieten zo verfoeide boek vandaan kwam. Niemand wist wie het geschreven had. Het boek en het *Reunification*-symbool waren streng verboden. Als je ermee aangetroffen werd, volgde onmiddellijke executie.

Na een reeks brute aanslagen met slopende epidemieën, opgeëist door de Azorieten, was de mensheid murw gebeukt. Volgens de Azorieten werd het tijd voor de genadeslag, het Armageddon. Ze bezoedelden al het drinkwater met een weerzinwekkend allergeen. Het middel was door zoveel kwaad bezielde dat het uitdijde tot een autonome entiteit. Het zocht schuimend zijn weg, woekerend als in een vat vol gistende excrementen, het werd onbeheersbaar en veroorzaakte helse kettingreacties. De mensheid knakte, het leven brak als door paarden vertrapt steppegas. De Azorieten hadden een pervers kunstwerk gecreëerd.

Maar zij stuitten op een onvoorzien probleem: door de stapeling van blootstellingen aan het allergeen verwerden de mensen zelf ook, levend of dood, tot een allergeen. Het haalde hard uit naar zijn schepers. Louter voor eigen gebruik hadden de Azorieten een weermiddel vervaardigd. Dit middel werkte op basis van klanken en tonen. Ze gebruikten apparatuur met geluidsgolven die het mensomhullende en fijnstoffelijke veld beïnvloedden. Daarmee dachten ze van de dodelijke allergie gevrijwaard te blijven. Maar het allergeen klampte zich vast als een melanoom aan een uitgemergeld lijf. Vele Azorieten werden slachtoffer van hun eigen vernietigende vindingrijkheid.

Het was of de pestepidemieën uit de donkere middeleeuwen opnieuw over Europa joegen.

Op een dag was de vraatzucht van het middel bevredigd. Het grommende Kwaad viel stil. De klus was geklaard. De ziekte bleek een cynische stap in de evolutie van de beschaving. Alle mensen droegen nu een dodelijke allergie met zich mee; de *Inter Human Allergy*, de Schuwpest, was de nieuwe realiteit geworden. Ze waren allergisch voor elkaar.

Moeder Aarde kreunde van wellust in haar lang uitgestelde slaap. Ze had eindelijk rust. De jeuk op haar huid was verdwenen, de mensheid was voor twee derde uitgeroeid. Zij roerde haar stem: bergen juichten, bossen fluisterden, meren zongen. Fabrieken bliezen hun laatste verzuurde adem uit, vliegtuigen bleven aan de grond, auto's reden er nauwelijks meer, de wereld was leeg en desolaat. De communicatie tussen de continenten viel stil. De natuur hernam haar rechten en rukte op.

Na de eerste slachting krabbelde de mensheid op uit zijn graf, maar de catastrofe was nog niet ten einde.

De allergie hield aan en openbaarde zich in verstijving en verstar-
ring, zowel lichamelijk als geestelijk. Andere symptomen waren chronische verkoudheid en aandoeningen aan de luchtwegen. Organen, gewrichten en uiteindelijk het hele lichaam vielen ten prooi aan een proces van verkalking en verstening. De elasticiteit van de longen verdween, ze werden bros, verpulverden en implodeerden uiteindelijk. Het proces leidde tot een wrede verstikkingsdood – als gevolg van besmettingsgevaar in bittere eenzaamheid.

Er ontstond een gemeenschap van alleenstaanden. Twee dagen samen was de limiet. Daarna moest men drie weken recupereren in afzondering. Als je geluk had tenminste, want sommigen hadden te laat in de gaten wanneer ze de grens hadden bereikt. Het allergeen sloeg toe vanaf de puberteit. Het scheurde banden tussen kind en ouder wreed aan flarden. Kinderen die de eerste tekenen van volwassenheid vertoonden, werden gedwongen de weg van hun eerder gevluchte vader of moeder te volgen. Twaalf meter was de heilige intermenselijke afstand. Zij die de scheiding niet aankonden, waren

gedoemd tot een trage verstikkingsdood in de Schuwpestkampen.

Het was in deze wereld dat ik besloot de luwte van de Verborgene Vallei te verlaten. Met onze vier Klankzegels wilde ik de mensheid redden. Ook hoopte ik mijn ouders terug te vinden. Het zou een reis worden door een wereld vol verlaten steden en nietsontziende Azorieteninquisiteurs: Tongenrukkers. Wie geen tong heeft, die zwijgt.

De door de Azorieten ingenomen steden zou ik mijden. Ik zou reizen langs Vrijplaatsen; kleine gemeenschappen met een Genezer aan het hoofd. Oases, veilige eilanden in een oceaan van Schuwpest. Ik zou in mijn onderhoud voorzien door in te vallen bij Wielspelwedstrijden. Misschien kon ik dan ook nog prijzengeld in de wacht slepen.

Oxana Mendelstova

‘Rennen, Oxzana! Weg hier!’

We holden over de bovenrichel van het IJswiel naar de trap. Maar in de paniek die uitbrak, deed iedereen hetzelfde. Geduw en gedrang. Sommigen gleden uit en vielen.

‘Terug!’ gilde Oleg. ‘Te veel mensen daar!’ Hij greep mijn hand. We renden terug over de omgang naar de ijstrap aan de zijde van het bevroren meer.

Een huilend geluid, een inslag en een klap.

‘Ze schieten met raketwerpers! Naar beneden, snel, Oxzana. Nu!’

We glibberden de trap af. Bij de laatste trede vielen we, krabbelden weer overeind en zetten het op een lopen. Onze truck stond verderop, nog voorbij de kop van de ijsmuur.

Schoten, gegil en gekerm. Om ons heen vielen mensen bloedend op het ijs. Guards en Azorieten losten in het wilde weg schoten. Een kogel floot rakelings langs mij heen. Eén ding wist ik wel: het grote Winter Festival van de Azorieten was voorbij; als ik hier levend uit kwam, zou ik hier nooit meer naartoe gaan, nooit!

Holland stormden we langs het rennerskwartier, langs de kop van de ijsmuur en over de markt naar de vrachtwagen. De autosleutels dansten in mijn jaszak. Ik greep ze vast: koud metaal tegen de huid van mijn hand. Omdat ik steeds had gereden, sprong ik ook nu achter het stuur en draaide de contactsleutel om. Het voorgloeien duurde een eeuwigheid. De motor zuchtte, verzette zich tegen dit wreed ontwaken uit zijn winterslaap. Vlakbij klonken schoten. Ik vroeg me af